

အိန္ဒြာဓိပတိ

ပန်းနုရောင်ပြာ

• ၇ • ၈ • ၉ • ၁၀ • ၁၁ • ၁၂ • ၁၃ • ၁၄ • ၁၅ • ၁၆ • ၁၇ • ၁၈ • ၁၉ • ၂၀ • ၂၁ • ၂၂ • ၂၃ • ၂၄ • ၂၅ • ၂၆ • ၂၇ • ၂၈ • ၂၉ • ၃၀ • ၃၁ • ၃၂ • ၃၃ • ၃၄ • ၃၅ • ၃၆ • ၃၇ • ၃၈ • ၃၉ • ၄၀ • ၄၁ • ၄၂ • ၄၃ • ၄၄ • ၄၅ • ၄၆ • ၄၇ • ၄၈ • ၄၉ • ၅၀ • ၅၁ • ၅၂ • ၅၃ • ၅၄ • ၅၅ • ၅၆ • ၅၇ • ၅၈ • ၅၉ • ၆၀ • ၆၁ • ၆၂ • ၆၃ • ၆၄ • ၆၅ • ၆၆ • ၆၇ • ၆၈ • ၆၉ • ၇၀ • ၇၁ • ၇၂ • ၇၃ • ၇၄ • ၇၅ • ၇၆ • ၇၇ • ၇၈ • ၇၉ • ၈၀ • ၈၁ • ၈၂ • ၈၃ • ၈၄ • ၈၅ • ၈၆ • ၈၇ • ၈၈ • ၈၉ • ၉၀ • ၉၁ • ၉၂ • ၉၃ • ၉၄ • ၉၅ • ၉၆ • ၉၇ • ၉၈ • ၉၉ • ၁၀၀ •

နိဒါန်း

(က)

သမီးကို ဖေဖေ ပညာရှိ အမတ်ကြီး တစ်ယောက် အကြောင်း ပြောပြချင် တယ် သမီး။

သမီး ဘဝခရီးလမ်းမှာ စိတ်ညစ်စရာ စိတ်အားငယ်စရာ တွေ့ကြုံတိုင်း အဲဒီအမတ်ကြီးကို သတိရနော်။ အဲဒီ ပညာရှိ အမတ်ကြီးဟာ အရာရာကို အကောင်းဘက်ကပဲ မြင်တတ်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းချည်းပဲလို့ သဘောထားတယ်။

တိုင်းရေး ပြည်ရေး ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘုရင်ကြီး အခက်အခဲ ကြုံ ရင်လည်း အမတ်ကြီးက ‘ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းချည်းပဲလို့ သဘောထားပါ အရှင်မင်းကြီး’လို့ လျှောက်တင်တတ်တယ်။

တစ်နေ့ ဘုရင်ကြီးဟာ နောက်လိုက် နောက်ပါတွေနဲ့ တောကစားထွက် ရာမှာ သမင်တစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရတဲ့ အတွက် အလောတကြီး လိုက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

အဲဒါကြောင့် သူ့ဘေးက ပိတ်မိနေတဲ့ နွယ်ပင်တွေကို ဓားနဲ့ ခပ်သွက်သွက် ရှင်းရင်းက သူ့ရဲ့ ဘယ်လက် လက်မကို ဓားချက်ထိပြီး လက်မတစ်ဖက် ပြတ်သွားရှာတယ်။

နေပြည်တော်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မှူးကြီးမတ်ရာတွေ အားလုံး ယူကျုံးမရ ဝမ်းနည်းကြောင်း လျှောက်တင်ကြပေမယ့် အမတ်ကြီးကတော့

ထုံးစံအတိုင်း ‘ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ အရှင်မင်းကြီး’လို့ လျှောက်တင်လိုက်တယ်။

အဲဒီတော့ ဘုရင်ကြီးလည်း ဒေါသအမျက်ထွက်ပြီပေါ့။

သူ့လက်မ တစ်ဖက် ပြတ်သွားတာတောင် ဒီအမတ်ကြီးက အကောင်းလို့ ပဲ သဘောထားပါဆိုတော့ကား ဘုရင်ကြီး နေရာမှာ သမီးဆိုရင်လည်း ဘယ်လောက် ဒေါသထွက်လိုက်မလဲနော်။

အဲဒီတော့ ဘုရင်ကြီးက အမတ်ကြီးအပေါ် အငြိုးအတေးထားပြီး အမတ်ကြီးကို ဒုက္ခပေးဖို့ အကောင်းဆုံးနည်း စဉ်းစားနေခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ သူ့လက်က ဒဏ်ရာ သက်သာသွားတဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးဟာ နောက်တစ်ခါ တောကစားထွက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အမတ်ကြီးကိုလည်း သူနဲ့အတူ တောထဲလိုက်ရမယ်လို့ အမိန့် ထုတ်လိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တောကစားထွက်လာရာက တောနက်ထဲကို ရောက်တဲ့အခါမှာ တွင်းနက်ကြီး တစ်ခုကို တွေ့ကြတယ်။

အဲဒီမှာ ဘုရင်ကြီးက အမတ်ကြီးကို တွင်းထဲ တွန်းချဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ဘုရင်ကြီးရဲ့ နောက်လိုက် နောက်ပါတွေဟာ အမိန့်အတိုင်း အမတ်ကြီးကို တွင်းနက်ကြီးထဲ တွန်းချလိုက်ကြတယ်။

အဲ... ပြီးတော့ ဘုရင်ကြီးက အပေါ်ကနေ အော်ပြောလိုက်တယ်။

‘ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းလို့ပဲ သဘောထားလိုက် အမတ်ကြီးရေ၊ အဲဒီအထဲမှာ အစာငတ် ရေငတ်ခံပြီး သေပေတော့’လို့။

အမတ်ကြီးကို အဲဒီလို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ဆက်ထွက်လာခဲ့ကြတဲ့ နောက်ပိုင်း

နောက်လိုက် နောက်ပါတွေဟာ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ တောထဲမှာ မျက်စိ
လည်ကုန်ကြတယ်။

အဲဒီလို မျက်စိလည် လမ်းမှားနေတဲ့ သူတို့ကို လူရိုင်းတွေက ဖမ်းမိသွား
ကြတယ်။

ပြီးတော့ သူတို့ထုံးစံအတိုင်း ဖမ်းမိတဲ့ လူတွေထဲက ယဇ်ပူဇော်ဖို့ လူတစ်
ယောက် ရွေးတဲ့အခါမှာ အဝတ်အစား တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်နဲ့
ခမ်းခမ်းနားနား ဝတ်စားထားတဲ့ ဘုရင်ကြီးကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်တယ်။

ဘုရင်ကြီးကို ယဇ်တိုင်မှာ ချည်ထားပြီးတော့မှ လူရိုင်း ခေါင်းဆောင်ကြီး
က လာစစ်ဆေးတယ်။

အဲဒီမှာတင် ဘုရင်ကြီးရဲ့ လက်မတစ်ဖက် ပြတ်နေတာကို မြင်ပြီး လူရိုင်း
ခေါင်းဆောင်ကြီးက အရမ်း ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။

ကိုယ်လက်အင်္ကျီ မစုံလင်တဲ့ လူကိုမှ ယဇ်ပူဇော်ဖို့ ရွေးရပါ့မလား ဆိုပြီး
တော့ သူ့လက်အောက် ငယ်သားတွေကို ကြိမ်းဝါးတာပေါ့လေ။

ပြီးတော့ ဒီအင်္ကျီမစုံတဲ့ လူကို ပြန်လွှတ်လိုက် ကျန်တဲ့ လူတွေပဲ ယဇ်ပူဇော်
မယ်လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

အသတ်ခံရလုဆဲဆဲ ဘုရင်ကြီးဟာ ပြတ်နေတဲ့ လက်မတစ်ဖက်ကြောင့်
အသက်ဘေးက လွတ်သွားရရှာတယ်။

အဲဒီမှာတင် ဘုရင်ကြီးဟာ သူ လက်မတစ်ဖက် ပြတ်စဉ်က အမတ်ကြီး
ပြောခဲ့တဲ့ ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းလို့ပဲ သဘောထားပါဆိုတဲ့ စကား
ကို သွား သတိရတယ်။

တွင်းနက်ကြီးထဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ပညာရှိ အမတ်ကြီးကို သွားပြန်ရှာပြီး
ကယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

‘လက်မတစ်ဖက်ပြတ်လိုက်တာ သူ့ဘဝအတွက် ကောင်းသွားတာပေါ့နော် ဖေဖေ’

‘အေးပေါ့ ပြီးတော့ ဆက်နားထောင်ဦး သမီး ဇာတ်လမ်းက မဆုံးသေးဘူး’

အမတ်ကြီးက သူ တွန်းချခိုင်းခဲ့တဲ့ တွင်းကြီးကို ပြန်ရှာတွေ့တဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးဟာ နွယ်ကြိုးတွေချပေးပြီး အမတ်ကြီးကို ပြန်ကယ်တင်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ သူ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောပြပြီး အမတ်ကြီး ပြောတဲ့ဟာ မှန်ပါတယ်။ ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းလို့ပဲ သဘောထားတော့မယ်။ အမတ်ကြီးကို အခုလို တွင်းထဲ တွန်းချမိခဲ့တဲ့ သူ့အမှားကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်တယ်။

အဲဒီတော့ အမတ်ကြီးက ‘ကိစ္စမရှိပါဘူး အရှင်မင်းကြီး တွင်းထဲ တွန်းချတာကိုပဲ အကောင်းလို့ သဘောထားပါတယ်၊ တကယ်လို့များ အရှင်မင်းကြီးသာ ကျွန်တော်မျိုးကို တွင်းထဲ တွန်းချမထားခဲ့ရင် အခုချိန်ဆို လူရိုင်းတွေလက်ထဲမှာ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အခြား နောက်လိုက် နောက်ပါတွေလို အသက်ဆုံးရှုံးရမှာပါ’လို့ ပြန်လျှောက်လိုက်တယ်။

အဲဒါပဲ သမီး ဖေဖေ ပြောချင်တဲ့ ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းချည်းပဲ ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးက ဒါပဲ၊ သမီး ဘဝခရီးလမ်းမှာလည်း ဆုံးရှုံးမှုတွေ ကြေကွဲမှု ဝမ်းနည်းစရာတွေ တွေ့တဲ့အခါ ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းချည်းပဲလို့ ခံယူနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ’

‘မကြာခင်မှာ သမီး ရန်ကုန်ကိုသွားပြီးတော့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတက်ရတော့မှာ မဟုတ်လား’

(ခ)

ဦးထွန်းနိုင်မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်တို့ လွှမ်းခြုံနေသည်။ သို့သော် မျက်ဝန်း အစုံမှာ မျက်ရည်ကြည် ရစ်ဝဲလျက်...။

သမီးဖြစ်သူ နှင်းရည်အောင် ငဲ့၍ ဦးချလိုက်သော အခိုက်အတန့်မှာ သူ့ မျက်ရည်ကြည်တွေကို လက်ဖဝါး ကြမ်းကြမ်းကြီးဖြင့် ခပ်သွက်သွက် သုတ် လိုက်ပါသည်။

ယခုလို အချိန်အခါမျိုးမှာ သူ မျက်ရည်မကျချင်ပါ။ ဦးသုံးကြိမ် အပြုံး ရီဝေဝေ မျက်ဝန်းလေးဖြင့် မော့ကြည့်လာသော သမီးလေးနှင့် အကြည့် ချင်း ဆုံခိုက်မှာတော့ ဦးထွန်းနိုင် မျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်လေးများမှ တစ်ပါး...။

‘သမီးလေးရဲ့ ပညာရေးခရီးလမ်း၊ ပြီးတော့ ဘဝခရီးလမ်း တစ်လျှောက် လုံးမှာ ပူပင်သောကတွေ ကင်းပါစေ၊ အစစအရာရာ သာယာဖြောင့်ဖြူးပါ စေလို့ ဖေဖေ ဆုတောင်းပေးပါတယ် သမီးရယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေ ဒါပေမဲ့ သမီးကို ဘာဖြစ်လို့ ရန်ကုန်ထိ လိုက်မပို့တာ လဲဟင်’

‘သမီးကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ဖေဖေ ပြန်မလာရက်လို့ပါ သမီးရယ်၊ ခွဲရတာချင်း တူပေမယ့် သမီးက ဖေဖေ့ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ခွဲသွားတာကမှ ဖေဖေ့အတွက် ခံသာဦးမယ်’

‘ဖေဖေရယ်’

နှင်းရည်အောင်က ‘ဖေဖေရယ်’ဟု ခပ်ဖွဖွလေး ညည်းရင်း မျက်ဝန်းအစုံ ကို လက်ဖမိုးနှင့် ဖိကပ် ထားလိုက်သည်။

‘ဒါ ဝမ်းနည်းရမယ့်အချိန် မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဖေဖေတို့ ဝမ်းသာရ မယ့် အချိန်ပါ၊ ဖေဖေ သမီးလေး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်တော့မယ် လေ၊ တို့သားအဖ အနှစ်နှစ်အလလက မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ နေ့တွေကို ရောက် တော့မှာပါ သမီးရယ်’

ဦးထွန်းနိုင် သူစကားကို ဖြတ်ပြီး သူ့ဘာသာ ဆက်တွေးသည်။ အဲဒီနေ့ တွေကို ငါ မြင်ခွင့်ရပါတော့မလား...။

‘ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရယ်’

‘ကဲ... သမီး ထ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး ဘူတာ ဆင်းကြရအောင် အန်ကယ် ဦးချစ်ခိုင်လဲ ဘူတာမှာ ပျင်းနေရာပေါ့’

ဦးထွန်းနိုင် စကားကို ဇွတ်ဖြတ်၍ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့က ပြင်မှ လက်ဆွဲခြင်းကို ကောက်မ,လိုက်သည်။

‘သမီး သယ်ပျံမယ် ဖေဖေ’

‘နေပါစေ သမီး၊ သမီး အဲဒီအိတ်ပဲ အိမ်ရှေ့ ယူခဲ့၊ ဖေဖေ ဆိုက္ကားနဲ့ လိုက်ပို့မှာပါ၊ ဆိုက္ကား ထုတ်ထားပြီးပြီ’

‘ဖေဖေ’

တုန်ယင်လှိုက်မောစွာ ထွက်ပေါ်လာသော နှင်းရည်အောင်အသံကြောင့် ဦးထွန်းနိုင် ခြေလှမ်း တန့်သွားသည်။

‘သမီး ဖေဖေ နင်းတဲ့ ဆိုက္ကားကို မစီးပါရစေနဲ့’

‘ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပါ သမီးရယ်၊ ဖေဖေကို အားမနာပါနဲ့’

‘ဟင့်အင်း... ဖေဖေ၊ သမီး လမ်းပဲလျှောက်မယ်၊ ရထားမမီရင်လဲ ကျောင်း

ဆက်မတက်ရုံပဲပေါ့’

ဦးထွန်းနိုင် သက်ပြင်းချသည်။ သိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက ဖအေဆို ကြားကို ‘သမီး မစီးပါရစေနဲ့’ဟု အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်တတ် သော သမီးလေးကို ထုံးစံအတိုင်း အလျော့ ပေးလိုက်ရလေသည်။

(ဂ)

နှင်းရည်အောင် ရှိုက်သံလေးတွေကို ရထားဥဩသံက ဝါးမျိုပစ်လိုက် သည်။

ဦးထွန်းနိုင် ရင်ထဲမှာ သေမိန့်ချမှတ်ခံလိုက်ရတဲ့ တရားခံလို နင့်ခနဲ ဖြစ် သွားသည်။

ဆယ့်ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် တစ်ရက်မျှ မခွဲဖူးသော သမီးလေးနှင့် ခွဲမယ့်ခွဲရ တော့လည်း နှစ်ရှည်လများ...။

သာစည်၊ မြင်းခြံ ရထားကြီးကတော့ သူတို့ သားအဖ ဝေဒနာကို မျှယူ ခံစား မနေပါ။

တို့ခနဲ တစ်ချက်လှုပ်ခါ၍ ဘီးစလိုမှံသည်။ သားအဖ နှစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကလေးက တင်းခနဲ ဖြစ်၍ ပြုတ်ထွက်သွားသည်။

နှင်းရည်အောင် ဘေးမှာထိုင်နေသော ဦးချစ်ခိုင်ကတော့ မျက်စိကို စုံမှိတ် ပစ်လိုက်သည်။

မျက်စိအစုံကိုဖွင့်၍ ရထားပြတင်းမှ သမီးလေးကို ငေးနေသော ဦးထွန်း နိုင် မြင်ကွင်းမှာလည်း ဝေဝေဝါးဝါး ရထားနှင့် အရမ်းကပ်နေသည်ဟူသော

အသိအကြောင့် နောက်ဘက်သို့ တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဘူတာအတွင်းမှ ခရီးသည်များကို တင်ဆောင်ပြီး ထွက်ခွာသွား ပြီဖြစ်သော ရထားကြီးကို မျက်စိအဆုံး ရပ်၍ ငေးနေရင်းက ဦးထွန်းနိုင် တွေးသည်။ ငါမှားများသွားပြီလား။

‘ငါ မှားများသွားပြီလား’

‘ငါ့သမီးလေး တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်ရတာ’

သူ အားငယ်နေမလား...

သူ အားငယ်နေမလား....။

မိန်းကလေးပဲလေ၊ ဘွဲ့မရလည်း ဘာဖြစ်လဲ...။

အို... မဖြစ်ဘူး၊ ငါ ကျောင်းထွက်လို့ရတုန်းက ဘယ်လို ခံစားရသလဲ၊ ငါ့ သမီးလေး ပညာရေးကို ဆုံးခန်းတိုင်စေရမယ်...။

ဒါပေမဲ့...

မပြောကောင်း မဆိုကောင်း...

သမီးလေး ဘဝ တစ်ခုခု တိမ်းစောင်းသွားရင်...

ဘုရား... ဘုရား...။

ရထားကြီးက ဦးထွန်းနိုင်၏ မပီတပီ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ ပြီ။ သက်ပြင်းမောနှင့် အတူ ခြေလှမ်းစသည်။ ဘူတာ အဆောက်အဦး အတွင်းသို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ဝင်ခဲ့သည်။

ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသောကြောင့် အနီးမှ တိုင်တစ်တိုင်ကို လှမ်း ကိုင်လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲက အောင့်လာသောကြောင့် တဒင်္ဂ ရပ်နားနေ လိုက်ရသည်။

ငါးမိနစ်လောက်ကြာမှ ဘူတာနောက်ဘက်မှ မြေနီလမ်းပေါ်သို့ ခြေချ
နိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခြေလှမ်းတွေမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိ။

သူ့ဘဝထဲမှ ချစ်ဇနီး ခင်မြင့်မြင့်လည်း မရှိတော့။

မိမရှိ၊ ဖမရှိ၊ ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက် ဘဝမှာ နောက်ဆုံး
သံယောဇဉ် ဖြစ်သော သမီးလေးကိုလည်း မလွဲသာ၊ မရှောင်သာ ခွဲရပြီ။

ရုတ်တရက်...

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်က တိမ်းပါးသွားသော ချစ်ဇနီးရဲ့ ဝိညာဉ်ကို
အနားမှာ သူ မြင်လိုက်ရသလို။

ဟေ့...

လှမ်းအော်ခေါ်ပြီး အဲဒီ ဝိညာဉ်ဖြူလေးနောက်သို့ သူ လိုက်ဖို့ ပြင်လိုက်
သည်။

‘ဝုန်း’

အခန်း(၁)

‘သမီး ထမင်းဆာပြီလား’

‘မဆာသေးပါဘူး အန်ကယ်၊ အန်ကယ်ဆာရင် စားနှင့်လေ၊ သမီး အန်ကယ်အတွက်ပါ ထည့်လာတာ’

‘အင်း... သာစည်ရောက်မှ စားကြတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီမှာ အကြာကြီးရပ်ဦးမှာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

ရင်ထဲမှ နာကျင်ခံခက်သော ဝေဒနာဆိုးကို တဒင်္ဂ မေ့ပျောက်၍ ရလိုရငြား အန်ကယ် ဦးချစ်ခိုင်နှင့် စကားမပြတ် ပြောနေဖို့ နှင်း ကြိုးစားကြည့်သည်။

‘ဒီလိုပဲ သမီးရဲ့ သမီးလဲ သိပြီးဖြစ်ရင် ဖြစ်မှာပါ၊ အခု အန်ကယ်တို့ စီးလာတဲ့ ရထားကြီး သာစည်၊ရွှေညောင်၊မြင်းခြံ၊ကြေးနီ ရထားရဲ့ မြင်းခြံတွဲပေါ့၊ အရပ်စကားနဲ့တော့ အညာတွဲလို့ ခေါ်တယ်၊ အန်ကယ်တို့လို မြင်းခြံ၊တောင်သာ၊မလှိုင်၊မိတ္ထီလာဘက်က လာတဲ့ ခရီးသည်တွေ အတွက်ပေါ့...’

‘အဲဒီလို အခု အန်ကယ်တို့နဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ဟိုးရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း ရွှေညောင်၊ဟဲဟိုး၊အောင်ပန်း၊ကလေးဘက်က ရှမ်းတွဲလို့ခေါ်တဲ့ ရွှေညောင်တွဲတွေကလဲ သာစည်ဘူတာကို ဦးတည်လာနေပြီပေါ့...’

‘အဲဒီ ရှမ်းတွဲနဲ့ အခု အန်ကယ်တို့ အညာတွဲတွေ ပေါင်းပြီးတော့မှ ရန်ကုန်ကို ခရီးဆက်ရမှာ...’

‘တစ်ခါ ပျဉ်းမနားအရောက်မှာ မြို့သစ်,တောင်တွင်းကြီး,လယ်ဝေးဘက် က လာတဲ့ ကြေးနီတွဲတွေနဲ့ ထပ်ပေါင်းဦးမယ်...’

‘နောက်ဆုံးတော့ အထက်အညာက လူတွေရယ်၊ ရှမ်းပြည်က လူတွေ ရယ်၊ မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်းက လူတွေရယ်၊ သာစည်,ရွှေညောင်,မြင်း ခြံ,ကြေးနီဆိုတဲ့ ရထားကြီးပေါ်မှာ ပေါင်းဆုံပြီးတော့ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကို ဝင်ကြရမှာလေ...’

‘အဲဒီတော့ အန်ကယ်တို့ ရထားက သာစည်မှာ ရှမ်းတွဲတွေနဲ့ ဆက်မှာမို့ ခဏကြာမယ်၊ ပျဉ်းမနားမှာ တစ်ခါကြေးနီတွဲနဲ့ ဆက်မှာမို့ ခဏနားရမယ် ပေါ့’

အန်ကယ် စကားအဆုံးမှာ နှင်းအတွက် စဉ်းစားစရာတွေ ပေါ်လာ ပါသည်။

သာစည်,ရွှေညောင်,မြင်းခြံ,ကြေးနီ ရထားကြီးလိုပဲ နှင်း ဘဝရဲ့ ရှေ့ခရီး လမ်းမှာလည်း လူပေါင်းများစွာကို ကြုံဆုံရဦးမည်မှာ မလွဲပါ။

ဒါပေမဲ့ နှင်းနဲ့ ကြုံဆုံရမယ့် လူတွေကိုတော့ ဘယ်နေရာမှာ၊ ဘယ်ကလာ တဲ့ ဘယ်သူနဲ့ ကြုံမယ်လို့ နှင်း ဘယ်လိုလုပ် ကြိုသိနိုင်စွမ်းမှာလဲ။ လူ့ဘဝ ခရီးလမ်းဆိုတာ မီးရထား သံလမ်းတွေလိုမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဒါပေမဲ့ နှင်း အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲပါသည်။ ဖေဖေ ဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရမည် ဟူသော ယုံကြည်ချက်နှင့်အတူ နှင်း ကြုံဆုံလာသမျှ အခက်အခဲအားလုံးကို ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းသွားရပါမည်။

ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်း ဘွဲ့ရ ခေတ်ပညာတတ် တစ်ဦး ဘဝနှင့် ပြန် ရောက်လာမည့် နှင်းကို ဖေဖေကလည်း ကျန်းကျန်းမာမာ မျှော်လင့်နေမည် ဟု နှင်း ယုံကြည်ထားပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဘူတာထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်ရင်း ငူငူကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင်မိရင်း နှင်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်၍လှိုက်၍ လာ ပြန်သည်။

နှင်းဘဝမှာ လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက ဖေဖေမှတစ်ပါး အခြား ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုတာ မရှိ။ ဖေဖေသာ အဖေ။ ဖေဖေသည်သာ အမေ၊ ဖေဖေသည်သာ အဘိုး၊ အဘွား၊ ဖေဖေသည်သာ ဦးလေး၊ အဒေါ်၊ ဖေဖေ သည်သာ အစ်ကို၊ အစ်မ၊ ဖေဖေသည် နှင်းအတွက် အလုံးစုံ ဖြစ်သည်။

နှင်းနဲ့ ဖေဖေဆိုတာ ဒီလောကကြီးမှာ နှစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးသားချင်း များ မဟုတ်လား။

‘ပျင်းနေပြီလား သမီး’

‘ဪ... အင်း မ... မပျင်းပါဘူး ဖေ၊ ဪ... အန်ကယ် ဖေဖေ အကြောင်း တွေးနေမိလို့ပါ’

‘အဲ... အန်ကယ်ကလဲ အန်ကယ် သားတွေအကြောင်း တွေးနေတာကွ၊ သမီးဖေဖေကလဲ ခုအချိန်ဆို သမီးအကြောင်း တွေးနေမှာပါ’

‘ဟုတ်တယ်... အန်ကယ်ရဲ့ ဖေဖေက သမီးကို အရမ်းချစ်တာ၊ ခုချိန်ထိ သမီးချိုးဖို့ရေကို အတင်း ခပ်ပေးတုန်း၊ သမီးကလဲ ဘယ်ချိုးရက်မှာလဲ...’

‘သမီးကလဲ ဖေဖေကို ခပ်ပေးချင်တယ်၊ ဒီလို ညနေစောင်းမျိုး အိမ်မှာသာ ဆို ဖေဖေနဲ့ သမီးနဲ့ ရေထမ်းပုံးကြီးလုပြီး သူခပ်မယ်၊ ငါခပ်မယ် ဖြစ်နေ လောက်ပြီ၊ အခုတော့...’

အန်ကယ် ဦးချစ်ခိုင် ပြီးသည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်တာ ကို နှင်း သတိပြုမိသည်။

‘အန်ကယ်သားတွေက သမီးလောက် မလိမ္မာကြဘူးကွာ၊ သားကြီးက

တော်သေးတယ်၊ သားငယ်ဆို သိပ်ဆိုးတာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်ကယ်’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲကွာ၊ အခု အန်ကယ် သမီးကို လာခေါ်တဲ့ အချိန်မှာ ဒီ ကောင် အိမ်မှာတောင် မရှိဘူး’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘မပြောမဆိုနဲ့ အိမ်က ထွက်သွားတယ်လေ၊ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေအိမ် လိုက် စုံစမ်းတော့လဲ ဘယ်သူမှ သေသေချာချာ မသိကြဘူး၊ ရှမ်းပြည်ဘက် သွား တယ်ဆိုလား ပြောကြတာပဲ၊ အဲဒီကောင်အတွက် သူ့အမေကလဲ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်’

‘ဟယ်... ဒုက္ခပါပဲ’

အဖေနဲ့ခွဲရလို့ နင့်နေအောင် ခံစားနေရတဲ့ နှင်းလိုလူမျိုး ရှိသလို မိဘအိမ် ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးနေသူတွေလဲ ရှိပါလားဟု နှင်း အံ့သြရသည်။

အန်ကယ် ဦးချစ်ခိုင် ဝေဒနာကိုလဲ ဖေဖေနှင့်ယှဉ်၍ စာနာနားလည် မိသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် ကြာကြာမနေပါဘူး၊ သူ့ပါတဲ့ ပိုက်ဆံကုန်ရင် ပြန် ရောက်လာမှာပါ၊ အရင်တုန်းကလဲ ဒီလိုပဲ သူ ထွက်သွားတတ်တယ်’

‘ကျောင်းတွေလဲ ပျက်မှာပေါ့နော်’

‘အင်း... အန်ကယ်လဲ အဲဒါ စိတ်ညစ်နေရတာပေါ့၊ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းလေး ကိုတော့ အောင်လိုက် စေချင်တယ်၊ သမီးလဲ ရန်ကုန်ရောက်ရင် နည်း နည်းပါးပါး ကူညီသင်ပြ ပေးပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ သမီး တတ်နိုင်သမျှတော့ ရှင်းပြဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး’

‘ဟေ့... သာစည် ရောက်ခါနီးပြီ၊ သမီး ရှေ့နားလေးမှာ လမ်းဆုံပဲ’

မီးရထား လမ်းဆုံအရောက်မှာ ရထားသံက နည်းနည်း ပိုညံ့သွားသည်။
ဘူတာနှင့် အချက်ပြရုံ စီစဉ်ပေးသော လမ်းကြောင်းတွေအတိုင်း ရထားကြီး
က တရွေ့ရွေ့ဖြင့် သာစည်ဘူတာ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေသည်။

လူ့ဘဝ ခရီးလမ်းမှာတော့ လိုချင်တဲ့ လမ်းကို မောင်းတံတွေဆွဲပြီး
လမ်းလွှဲ၍ မရနိုင်ပါ။ အချက်ပြ ရုံလေးတွေလဲ မရှိပါ။ နှင်းဘဝသည်လည်း။

အန်ကယ်နှင့်အတူ ထမင်းစားရင်းက ဖေဖေကို သတိရသည်။

ဒီနေ့ ညစာကိုတော့ နှင်း ချက်ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

မနက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ချက်ရ ပြုတ်ရပေတော့မည်။

အခုလို ဒီဇင်ဘာလရဲ့ နံနက်ခင်းတိုင်းမှာ သားအဖ နှစ်ယောက် မီးမွှေး
ရင်း အ တူတူ မီးလှုံခဲ့ကြပါသည်။

နံနက်ကျလျှင်တော့ ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုး
တတ်သော ဖေဖေ တစ်ယောက် မီးမွှေးရင်း ချောင်းတွေ အရမ်းဆိုးနေလေ
မလား။

‘စားလေ သမီး’

‘ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့’

အန်ကယ်နေရာမှာ ဖေဖေသာဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲဟု
တွေးရင်းက သက်ပြင်းမောကို ချမိပါသည်။

ပြီးတော့ ထမင်းချိုင့်လေးထဲက ဇွန်းကို ခပ်ဖွဖွကိုင်ရင်း ရထား
ပြတင်းပေါက်ဝ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသည်။

‘ဟင်’

တစ်ဖက် သံလမ်းပေါ်မှာ ဂျာကင်အိတ်ထဲ လက်နှိုက်ရင်းက နှင်းကို ငေး

ကြည့်နေသော ကောင်လေးတစ်ယောက် ဘယ်အချိန်ကတည်းက သူ ရပ်
ငေးနေသလဲ မသိ။

ဒါပေမဲ့ နှင်း သူ့ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။

နှင်းဘဝမှာ ဖေဖေဆန္ဒမှလွဲ၍ ဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။

အထက်တန်း ကျောင်းမှာတုန်းကလဲ ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ အနားကပ်
မခံခဲ့၍ မရှိသွေးကြီးဟု ကဲ့ရဲ့တာလဲ ခံခဲ့ရဖူးပါသည်။

ဆိုက်ကားသမား သမီးဘဝကို နှင်း မရှက်ပါ။

နှင်းဖေဖေ ဆိုက်ကားသမား နှင်းအပေါ် ချစ်သော အချစ်ကို ဘယ်အဖေမှ
လိုက်မီမည်မဟုတ်ဟု နှင်းယုံကြည်ပါသည်။

အဲဒါကြောင့်လဲ နှင်းကိုယ်တိုင်က မက်မောသောကြောင့် တစ်ခါမျှ မပူဆာ
ခဲ့ရဖူးပါ။

တစ်ခါတလေ ဖေဖေကိုယ်တိုင်က လှလှပပလေး ဝတ်စမ်းပါ သမီးရယ်
ဟု ပြောကာ အတင်းဝယ်ပေးတတ်တာကိုလဲ နှင်း မမေ့ပါ။

အခု နှင်းဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီလေးကလဲ ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ် ကျောင်း
တက်ဖို့ဆိုပြီး ဖေဖေ ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ အဝတ်အစား အသစ်တွေထဲက တစ်
ထည်ဖြစ်သည်။

ဖေဖေ အကြောင်းတွေးရင်း သိပ်မဆာပေမယ့် ညဘက်ဆာမှာဆိုး၍
တဖြည်းဖြည်းချင်း စားနေသော ထမင်းကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တဒဂ်
မေ့လျော့နေသည်။

စားသောက်ပြီး၍ ရထားတွဲပေါ်မှ ခရီးဖော်တွေနဲ့ ဘူတာမြင်ကွင်းကို တစ်
ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ ရထားသံလမ်းပေါ်မှာ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေ
သော သူနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံပြန်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော အန်ကယ်တော့ ရိပ်မိပုံ မပေါ်သူ မမြင်နိုင်သော အန်ကယ်ထိုင်ခုံ နေရာချင်း လဲထိုင်ရ ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိပေမယ့် အန်ကယ်ကို အလုပ်မရှုပ်စေချင်ပါ။

ပြီးတော့ ဟိုဘက်ရွှေ့ထိုင်လဲ သူ နေရာပြောင်း၍ ကြည့်ဦးမည်ပုံ ပေါ်သည်။

သူပုံစံက ခရီးသွားဟန်လွဲ ကြည့်ပုံမျိုး မဟုတ်၊ အသေအချာကို ငေးကြည့် နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခုအချိန် ရထားထွက်သွားလျှင်ပင် ပြေးလိုက်လာမည့်ပုံ ပေါ်သည်။

‘သမီး’

‘တစ်ယောက်တည်း နေရဲတယ် မဟုတ်လား၊ ကြာဦးမယ် ထင်တယ်၊ အန်ကယ် အောက်ခဏဆင်းပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်လို့’

‘ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်’

‘ဓာတ်ဘူးပေးလိုက်လေ၊ အန်ကယ် သမီးအတွက် ဝယ်ခဲ့မယ်’

‘ဟင့်အင်း အန်ကယ်၊ သမီး လက်ဖက်ရည် မကြိုက်ဘူး၊ အန်ကယ်ပဲ သောက်ပါ’

‘ပစ္စည်းတွေလဲ ဂရုစိုက်နော်၊ ဒီဘူတာ လူစုံတယ်၊ အောက်ကနေ လှမ်းဆွဲ တတ်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ပြောရင်းဆိုရင်း အန်ကယ် ဦးချစ်ခိုင်က ထိုင်ရာမှ ထသွားသည်။

အန်ကယ်စကားကြောင့် အပြင်က ရပ်သေးနေသော သူ့ကိုလဲ အလစ်သုတ်တဲ့ ကောင်လားဟု ထင်မှတ်မှားမိပြန်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ပုံစံက လုံးဝ ထင်ရက်စရာ မရှိ။

စပို့ရှပ် အပြာရင့်ရောင်လေးကလဲ ဂျင်းအင်္ကျီနှင့် လိုက်ဖက်နေသည်။
လျှပ်တစ်ပြက် သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်မိသည်။
သူ့အကြည့်က နှင်းဆီမှာ မရှိတော့။

ပြီးတော့ သူ သိသိသာသာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။

သူ့အကြည့်ရှိရာသို့ လိုက်ကြည့်မိသည်။

ရထားတွဲပေါ်မှ ဆင်းနေသော အန်ကယ် ဦးချစ်ခိုင်။

သူ့ဆီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။

ခြေလှမ်းကဲ့ကြီးများနှင့် အဝေးသို့ ထွက်သွားလေပြီ။

ဘာကြောင့်လဲ။

နှင်း မစဉ်းစားတတ်တော့။

ဘူတာထဲ ဝင်သွားသော အန်ကယ်ကို ငေးရင်းက အန်ကယ်စကား
အတိုင်း ပစ္စည်းတွေကို ဂရုစိုက်နေရသည်။

အထက်တန်းတွဲမှာ တစ်ယောက်ထိုင်ခုံ နှစ်လုံးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်
ယူထားသောကြောင့် နှင်းဘေးမှာလဲ လူမရှိ။

ရုတ်တရက် ရထားဘေး ပြတင်းပေါက်မှာ လူရိပ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့
လိုက်ရသည်။

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အသေအချာ ကြည့်လိုက်တော့ သူ...

‘မမ’

သူ့အသံကို ဥပေက္ခာပြု၍ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေကိုပဲ ကိုယ်အာရုံ ပြုထား
လိုက်ပါသည်။

‘မမ’

အသက်ချင်း သိပ်ကွာပုံ မရပေမယ့် တမင် ရင့်ကျက်အောင် ပြင်လာသော နှင်းကို သူက မမချင်း ထပ်အောင် ခေါ်နေသည်။

‘မမ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီနားမှာ ကျွန်တော်နေလို့ မဖြစ် တော့ဘူး၊ သွားရတော့မယ်၊ ကျွန်တော် မမကိုလဲ တွေ့ချင်သေးတယ်’

‘မမ’

‘မမ ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောခဲ့ပါဗျာ’

‘မမ ကျွန်တော် မမကို ထပ်တွေ့ချင်သေးတယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်မှာ လာ တွေ့ရမလဲဟင် မမ’

‘မမ ကျွန်တော် မမကို သက်သက် နှောင့်ယှက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အတည်ပြောနေတာပါ’

ရုတ်တရက်နှင့် အကြံရ၍ မှန်တံခါးကို ခပ်သွက်သွက် ချလိုက်ပါသည်။

သူ့အသံကို မကြားရတော့ ရင်ထဲမှာတော့ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

ကိုယ် မရောက်ဖူးသော ဒေသစိမ်းမှာ တစ်ယောက်တည်း နေနေရတုန်း သူစိမ်း ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို နှင်း ဘယ်လို စကားပြောရဲမှာလဲ။

ခြေဖျားလက်ဖျားတွေပင် အေးစက်စက် ဖြစ်နေသည်။

ခဏနေတော့ နှင်း အပြင်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိသည်။

သူ မရှိတော့။

ဘူတာဘက်မှ ထွက်လာသော အန်ကယ့်ကိုသာ မြင်ရသည်။

အခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။

သူ့ကိုတော့ သနားသလို အားနာသလိုလို ဖြစ်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ နှင်းသည် ဂုဏ်သရေရှိ မြန်မာ မိန်းကလေး တစ်ဦး ဘဝကိုသာ ခံယူချင်ပါသည်။

‘ရော့... သမီးဖို့’

အနားရောက်လာသော အန်ကယ် ဦးချစ်ခိုင်က ကိတ်မုန့်ထုပ်လေး လှမ်း ပေးသည်။

‘သမီး မစားနိုင်တော့ပါဘူး အန်ကယ်ရယ်၊ သက်သက် ဒုက္ခရှာလို့’

‘ခု မဆာလဲ ည ဆာတဲ့အချိန် စားရတာပေါ့ကွာ၊ တစ်ညလုံး စီးပြီး နက်ဖြန် နေ့လယ်လောက်မှ ရန်ကုန်ရောက်မှာ၊ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ဆာမှာ ပေါ့’

အန်ကယ် စေတနာကို လေးစားနားလည် ရပြန်ပါသည်။

‘သိပ်မကြာတော့ပါဘူး၊ ဆက်ပြီး ထွက်တော့မှာပါ ရှမ်းတွဲတွေလဲ ရောက် နေပြီလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ရန်ကုန်တော့ ဖုန်းဆက်ထားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရုံးဖွင့်ရက်ကြီးဆိုတော့ သမီး အန်တီ အားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သားကြီးပဲ လာကြိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သားကြီးကတော့ အေးပါတယ်၊ သမီး ကျောင်းကိစ္စတွေ ဘာတွေလဲ သူ့ ကိုပဲ လွှဲရမှာ...’

‘သူက ဒီနှစ် နောက်ဆုံးနှစ်လေ၊ ဥပဒေအဓိက ယူထားတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို သမီးနဲ့ တစ်ကျောင်းတည်းပဲ တက်ရမယ် ထင်တယ်နော်’

‘သမီးက ပထမနှစ်ဆိုတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပင်မမှာ မတက်ရသေး ဘူး၊ လှိုင်နယ်မြေမှာ တက်ရဦးမှာ’

‘သြော်... ဒါဆို သမီး တစ်ယောက်တည်းပဲပေါ့’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အန်ကယ့်သား သမီး အစ်ကိုကို လိုက်ပို့ခိုင်းပေးမှာပေါ့’

အန်ကယ်က သူ့သားကြီးကို သမီး အစ်ကိုဟု သုံးနှုန်းရင်း ကြိုတင်ရင်းနှီး စေနှင့်သည်ဟု နှင်း သတိပြုလိုက်မိပါသည်။

‘သမီးတို့ ငယ်ငယ် အင်း... ငါးတန်း ခြောက်တန်းလောက်တုန်းက သမီး တို့ချင်း နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ကြတာပေါ့...’

‘အန်ကယ့် အဖေဆုံးလို့ အန်ကယ် နယ်ပြန်တဲ့ နှစ်ကလေး သမီးတို့ ကတော့ ဘယ်မှတ်မိတော့မှာလဲ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး ဆော့လိုက်ကြတာလေ’

ကိုယ်တိုင် မမှတ်မိတော့သော အတိတ်ဘဝများကို အန်ကယ်ဆီမှ တစ်ဆင့် ပြန်နားထောင်ရင်း နှင်းတို့ ရထားကြီးသည် ဘူတာမှ ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။
